

1

Kaia woonde aan het einde van een doodlopende straat in een van de slechtste wijken van de stad. Het was een straat waar je zo aan voorbij zou lopen, want hij lag verscholen onder een roestende spoorbrug en zag er donker en onheilspellend uit. Aan beide kanten van de weg stonden grauwe pakhuizen zonder ramen. Op de hoek zat een drukke nachtwinkel waar het 's avonds altijd een komen en gaan was van luidruchtige mensen.

De spoorbrug werd gebruikt door goederentreinen die om het uur met veel kabaal voorbijdederden. De volle kiewagens piepten en schraapten over de kromgetrokken rails en het geluid galmde zo hard door de straat dat het klonk alsof er een oorlog werd uitgevochten boven de hoofden van de voorbijgangers.

De meeste straatlantaarns deden het niet, en na zonsondergang had Kaia de grootste moeite om iets te zien als hij naar huis liep. Hij had zijn moeder om een zaklamp gevraagd, maar daar wilde ze niks van weten. 'Je hebt geen licht nodig om rechtdoor te lopen,' was haar antwoord. Een zaklantaarn was

niet zo duur, maar toch kon zijn moeder zich enorm opwinden over dat soort kleine bedragen. De glasscherven en gebroken stoeptegels die in het donker moeilijk te zien waren, nam ze blijkbaar gewoon op de koop toe.

Op de dag van zijn elfde verjaardag werd Kaia vroeg wakker. Hij bleef even liggen en staaarde naar de gaten in het plafond. Daarna schoof hij het gordijn van zijn kamertje opzij en wierp in het halfduister een blik op het bed van zijn moeder. Haar laken lag er nog net zo bij als toen hij was gaan slapen. Hij probeerde zijn teleurstelling te verbergen, ook al was er niemand die het had kunnen zien.

Kaia kwam overeind en trok zijn eigen beddengoed netjes recht. Zijn bed was een dun matras dat tegen de muur had gestaan toen ze de sleutels van het huis hadden gekregen. Er zaten bruine plekken op de hoes en het rook vreemd, maar zijn moeder had gezegd dat het nog jaren mee kon. Ze had ergens ook een groot gordijn gevonden, en dat hadden ze samen opgehangen met zwart plakband. Op die manier leek het net alsof hij een eigen kamer had.

Hun huis was eigenlijk een oude garage in de vorm van een schoenendoos. Aan de korte kant zat de voordeur met daarboven een smal raam met roestige tralies. Achterin stond het bed van zijn moeder en pal daarnaast het matras van Kaia. Om van voor naar achter te lopen moest je wel eerst langs een grote bank en een tafel met twee wiebelpoten. Daarna werd de ruimte half zo smal omdat in het midden een badkamertje was gebouwd. Achter de flinterdunne muurtjes stonden een wc, een wasbak en de kleinste douchecabine ter wereld. Op schooldagen waste Kaia er zijn gezicht en poetste zijn tanden, en als hij op de wc ging zitten klemden zijn knieën pijnlijk tegen de muur.

Zijn elfde verjaardag viel dit jaar op een zaterdag, en Kaia hoefde dus niet naar school. Hij sjokte doelloos richting de bank en trok onderweg de kleine koelkast open, maar die was leeg. Zijn moeder was duidelijk niet meer thuis geweest; zelfs niet om iets te eten achter te laten. Kaia graaide zijn kleren van gisteren van de vloer en rook aan zijn trui. Een beetje muf en zweterig, maar niet onprettig. In de koffer die dienstdeed als kledingkast zaten sowieso geen schone kleren meer, en de vuilniszak die dienstdeed als wasmand zat juist helemaal vol.

Geen eten dus, geen schone kleren en alleen thuis op zijn verjaardag. Kaia had zin om zielig op de bank te gaan liggen, maar zijn knorrende maag won het van zijn zelfmedelijden. Zuchtend knoopte hij de vuilniszak dicht en trok zijn schoenen aan.

Het raampje boven de deur was dichtgeplakt met oude kranten en daardoor had hij geen idee wat voor weer het buiten was. Toen hij de voordeur opende sloeg de regen direct tegen zijn gezicht. Het waaide zo hard dat de druppels bijna horizontaal naar binnen vlogen. Om de deur te sluiten moest hij de waszak op het natte asfalt neerzetten. Hij trok zijn capuchon over zijn hoofd en greep de hendel met beide handen vast. Tegen de beukende wind in trok hij met een woeste kreet de deur dicht. Hijgend bleef hij nog even staan en na een paar tellen haalde hij diep adem en droogde zijn ogen met zijn mouw. Of ze nat waren van de regen of van zijn tranen wist hij zelf ook niet zo goed.

De nachtwinkel was in de ochtend gesloten. De zware rolluiken waren ondergespoten met graffiti en de stoep lag bezaaid met lege flessen en stapels natte kranten. Kaia stapte met moeite over de troep heen. Door het gewicht van de waszak op zijn rug liep hij voorovergebogen als een mijnwerker uit een vervlogen tijd.

Op het moment dat hij de straat wilde oversteken kwam er net een stadsbus langsgereden. De zware wielen denderden door een diepe plas en Kaia had geen tijd om opzij te springen. Een golf koud water sloeg over zijn schoenen en enkels. Vanachter een beslagen raam keek een kale oude man hem lachend aan.

Kaia was iemand die eigenlijk nooit echt boos werd, maar hij had nu heel veel zin om een steen op te pakken en die tegen de bus te gooien. Vloekend schudde hij het water van zijn schoenen en liep verder tot hij bij een rij winkels kwam waar weinig anders te koop was dan groente en fruit en tweedehands kleren. Er waren hier meer mensen, maar niemand had oog voor de jongen met de volle vuilniszak op zijn rug.

Kaia stopte voor een groot raam. WASS RETTE stond er op het

glas geschilderd. De witte verf was vergeeld en de eerste E was helemaal verdwenen. Door de letters heen was een lange rij wasmachines te zien. Aan een brede tafel stapelde een man kleren op een heel hoge berg.

Kaia opende de deur en een belletje klingelde zachtjes. Hij liet de zak op de grond zakken en strekte zijn rug.

De oude man bij de tafel keek op. Het was duidelijk dat hij wist wie de jongen was.

‘Wassen?’ vroeg hij met een blik op de zak.

‘Ja, graag,’ antwoordde Kaia en zijn eigen stem klonk hem vreemd in de oren. Hij trok de capuchon van zijn hoofd, waardoor er waterdruppels in zijn nek gleden. Bij zijn voeten verzamelde zich een klein plasje water.

‘Je moeder moet eerst de rekening betalen,’ zei de man. Kaia voelde dat zijn wangen rood werden, en hij wist niet zo goed hoe hij moest reageren. Zwijgend keken ze elkaar aan, maar de man van de wasserette brak als eerste. Zijn blik werd zachter en met zijn hand veegde hij een onzichtbaar stofje van zijn wollen trui.

‘Ach, jij kunt er ook niks aan doen. Het is schandalig hoe...’ Hij maakte zijn zin niet af, maar liep naar Kaia toe om de zak aan te pakken. ‘Je kunt het later vandaag ophalen.’

Kaia schuifelde met zijn voeten. ‘Ik wacht hier wel,’ zei hij zachtjes. ‘Als dat mag.’

De man keek de jongen even aan, maar Kaia ontweek zijn blik. ‘Dat mag,’ zei hij uiteindelijk. ‘Maar dan moet je wel aan het werk.’

Hier had Kaia op gehoopt, ook al probeerde hij het niet te laten merken. De grote machines zorgden ervoor dat de wasserette lekker warm was. Warmer en droger dan in hun huis in

ieder geval, want als het regende werd het binnen zo vochtig dat het leek alsof de muren moesten huilen.

‘Je bent helemaal nat. Doe deze aan.’ De man had een trui van een stapel gepakt en drukte die in zijn handen. Kaia deed zijn capuchontrui uit en stopte hem bij de rest van de was in de trommel van de wasmachine. Hij twijfelde even, maar trok toen ook zijn schoenen uit en gooide zijn sokken erachteraan. De tegels voelden glad en koud aan onder zijn blote voeten.

‘Heb je al gegeten?’ De man liep naar achter en kwam terug met een plastic bakje bedekt met aluminiumfolie. ‘Hier, door mijn vrouw vanochtend al gemaakt.’

Kaia schoof een kruk naar achter om aan de tafel te zitten en vouwde de folie dankbaar opzij. Het bakje was nog warm in zijn handen en door de geur die vrijkwam begon zijn maag te rommelen. Er zat rijst in met vis en bonen en saus die zo sterk gekruid was dat je hem de hele dag nog bleef proeven. Het was een van zijn favoriete gerechten, en omdat zijn moeder weigerde te koken haalden ze het vaak van de kleine eetkraampjes verderop in de straat. Het was ook nog eens heel erg goedkoop.

De rest van de ochtend vloog voorbij. Er leek geen einde te komen aan de schone was en Kaia werd heel kalm en gelukkig van het netjes opvouwen van alle handdoeken en lakens. De scherpe geur van waspoeder bleef af en toe in zijn neus hangen en dan moest hij hard niezen.

Toen zijn eigen was uit de droger kwam was Kaia moe, en zijn armen voelden zwaar aan. Hij haalde even diep adem en keek uit het raam. Aan de andere kant van de straat stopte weer een stadsbus. Er stapte iemand uit, en toen de bus vertrok herkende Kaia direct zijn moeder. Ze keek niet om zich heen zoals mensen vaak doen als ze een bus uit stappen, maar liep met

snelle passen richting de nachtwinkel en naar hun huis.

Kaia bleef zijn moeder volgen tot ze de hoek om was verdwenen. Het was echt heel vreemd om haar zo te zien. Als ze al met de bus ging, dan werd ze er vaak bij de eerste halte door de chauffeur uit gegooid omdat ze geen kaartje had gekocht.

Kaia propte de droge was zo snel mogelijk weer terug in de vuilniszak en deed zijn sokken en schoenen aan. Hij nam niet eens afscheid, zo snel verdween hij uit de winkel. Hoofdschuddend keek de man van de wasserette hem na.

Het regende niet meer, maar de storm was alleen maar toegenomen. Kaia probeerde de voordeur dicht te duwen, maar de wind was zo krachtig dat hij zijn balans verloor. De waszak viel naar voren en met een gekke struikel zette Kaia een stap naar achter terwijl hij zich omdraaide.

Zijn moeder zat op de bank en keek hem fronsend aan. 'Waar was je?' vroeg ze bits.

Kaia wees naar de zak. 'Ik heb de was gedaan.'

'O ja,' zei ze, zonder dat het klonk alsof ze dankbaar was.

Hij schraapte zijn keel. 'Je moet de rekening nog betalen,' zei hij zachtjes. 'Daar vroeg de man om.'

'Wat een zeikerd, zeg.' Ze was meteen geïrriteerd. 'Heeft-ie niets beters te doen dan mijn zoon lastig te vallen?'

Kaia wist niet zo goed hoe hij moest reageren en ontweek haar boze blik. Hij was bang dat ze net zo lang zou blijven mopperen tot ze echt boos werd. Maar blijkbaar had ze iets anders aan haar hoofd. 'Ik moet je iets belangrijks vertellen,' zei ze. Uit het niets toverde ze een glimlach op haar gezicht.

Kaia werd er meteen ongemakkelijk van. Hij kon haar toon

totaal niet plaatsen en hij vroeg zich af of het over zijn verjaardag ging. Maar meteen toen die gedachte bij hem opkwam, probeerde hij hem weer te onderdrukken. Het was namelijk Kaia's diepste wens om een verjaardagsfeest te geven en als het daar niet over ging, zou de teleurstelling veel te groot zijn. Kaia had nog nooit een verjaardagsfeest gegeven. Het mocht niet van zijn moeder, en eigenlijk had hij ook niet echt vrienden. En dat kwam omdat ze vaker verhuisden dan hij zich kon herinneren. Minstens negen keer, en daardoor ging hij ook telkens naar een nieuwe school. Als hij na een poosje kinderen had leren kennen die hem wel aardig leken, vertrokken ze vaak hals-overkop weer naar een ander huis, in een andere wijk, en moest hij naar een andere school. Dan begon alles weer van voren af aan.

Hij had gehoopt dat het dit jaar anders zou zijn. Hun kleine verbouwde garage was misschien niet heel fijn, maar ze woonden er al behoorlijk lang, bijna tien maanden. Voor zijn gevoel had hij zelfs een aantal vrienden gemaakt op school, en hij wilde ze heel graag uitnodigen voor een feestje. Niet bij hem thuis, maar misschien in een park.

'Kaia!' De stem van zijn moeder brak door zijn gedachten heen. 'Sta niet zo te dromen. Er is iets fantastisch gebeurd.'

Waarom klonk zijn moeder zo vrolijk?

'Wat is er?' vroeg hij wantrouwig.

'Mijn moeder is overleden!'

'Heb jij een moeder?' Zijn stem sloeg over, en tegelijkertijd bedacht hij dat hij een verjaardagsfeestje wel kon vergeten.

'Natuurlijk heb ik een moeder,' zei z'n moeder, alsof het aan Kaia lag dat hij dit voor het eerst hoorde. 'Jouw oma, natuurlijk.'

‘Mijn oma?’ Kaia’s verbazing kon niet groter zijn. ‘Ik heb helemaal geen oma.’

‘Dat je je oma nooit hebt ontmoet betekent niet dat je er geen hebt, Kaia.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Niet dat het uitmaakt, ze is toch dood.’

Kaia dacht hier een paar tellen over na. ‘Maar je zei toch dat er iets fantastisch was gebeurd?’

‘Jazeker, lees maar.’ Ze hield met een brede grijns een brief omhoog, en Kaia pakte hem aan en begon te lezen.

Geachte mevrouw,

Zoals u weet is het vandaag precies een jaar en een dag geleden dat uw moeder spoorloos is verdwenen. Ik heb op uw uitdrukkelijke verzoek al het relevante papierwerk meteen na middernacht naar de rechtbank gestuurd om uw moeder officieel dood te laten verklaren (volgens artikel 71.A.4 van het wetboek omtrent vermissingen).

U bent vanaf dit moment de eigenaar van het huis van uw moeder, inclusief alle bezittingen. De sleutel is bij ons kantoor op te halen.

Ik wil u er nogmaals op wijzen dat wij tot op heden het testament van uw moeder niet hebben gevonden. De inhoud van het testament kan wellicht betekenen dat u geen aanspraak meer kunt maken op het huis en alle bezittingen.

Bijgesloten stuur ik u ook onze rekening. Ik stel voor dat u het verschuldigde bedrag komt afrekenen bij het ophalen van de sleutel.

Hoogachtend,

Notaris & executeur

Kaia las de brief twee keer door en gaf hem daarna terug aan zijn moeder. Ze keek hem verwachtingsvol aan.

‘Dit is toch heel erg?’ zei hij na een poosje.

‘Laat maar,’ zei zijn moeder. Kaia’s reactie was niet wat ze wilde en haar glimlach verdween van haar gezicht. ‘Pak je spullen,’ snauwde ze hem toe. ‘We gaan verhuizen.’

Kaia haalde opgelucht adem. Zo kende hij zijn moeder weer.